

Punk-pienlehtikysely

Jouni Kallioluoma

Lehti/lehdet: Hurma

Lehden perustiedot

Olitko päätoimittaja? Jos et, kuka oli? Mikä oli Sinun roolisi: En ollut, vaan Teppo Nätttilä. Olin ydintoimituksessa

Asuinkunta lehteä tehdessä: Kirjoilla Pirkkalassa, tosin jonkun aikaa armeijassa Oulussa ja sen jälkeen opiskelin Helsingissä

Mihin yhteiskuntaluokkaan koit perheesi kuuluvan: Työväenluokka

Aktiiviset lehtivuodet, lehti toimi vuosina:

Julkaistujen numeroiden määrä (lehtien tarkkuudella eriteltynä): Hurman koko tuotannon ajan Numeroiden painosmäärät: En muista varmaksi, olisiko ollut 1.000 luokkaa. Ensimmäistä otettiin huomattavasti vähemmän, ehkä 150 tai sitä luokkaa.

Numeroiden painopaikat: Ensimmäisen jälkeen Lehtijussi Oy, Pirkkala

Jakelu (kirjeitse, jakelijan kautta, keikoilla yms.): Kirjeitse, festareilla, taisi olla jossakin tamperelaisessa levykaupassakin (Epe's?)

Lehti

Miten kuvailisit tekemääsi lehteä?

”Lokeroimatonta punkkia”, heh heh. Yritettiin kai olla vähän älykömpiä kuin monet muut tuon ajan pienlehdet ehkä yrittivät olla. Kriittisiäkin halusimme olla kaiken maailman lokeroaivoja kohtaan. Punkkin oli jonkinlainen lokero, johon emme halunneet ahtautua.

Mistä tuli innostus lehden tekoon?

Teppo Nätttilä oli keskeinen hahmo tässä asiassa. Hän oli se, joka osasi järkätä hommat ja jolla oli yhteyksiä vaikka minne. Me muut sitten toimittiin, kun tuli siihen mahdollisuus. Kirjoittaminen sinänsä kiinnosti joka tapauksessa. ja kun kaikkialla muuallakin tuntui tapahtuvan, niin toki mekin sitten...

Oliko lehdellä tai sen teolla tavoitteita? Millaisia?

Itse kullakin tekijällä taisi olla omia tavoitteitaan. Itetekeminen oli kai se johtava ajatus. Ja kun sanottavaakin tuntui olevan. Emme olleet kovinkaan homogeeninen ryhmä, vaan ponnistimme aika erilaisiltakin pohjilta, vaikka toki kavereita oltiin. Joku oli maallisempi ja jonkun ajatukset taas sananmukaisesti hipoivat taivaita tai sielun syvyyksiä.

Miten tutustuit punkkiin ja miten punk vaikutti lehteen?

Pertti Veltto Virtanen veti Pirkkalan kansalaisopistossa levypiiriä ja soitti kaikkea hienoa ja kiinnostavaa ennenkuulumatonta musiikkia meille 70-luvun puolivälissä. Eräällä kerralla hän oli ihan tohkeissaan uudesta ilmiöstä, punk-musiikista. Se jotenkin vetosi ja jäi kaivelemaan, vaikka eihän noita biisejä silloin radiosta voinut kuulla, ehkä jostakin Luxemburgista olisi voinut, mutta eipä kuultu.

Joku toi sitten lukiolle ja soitti Ramonesin ekaa levyä. Hi ho, let's go! Se oli menoa. Sitten tuli Sex Pistols ja Ramones keikalle Tekulle ja Eppu Normaali samaan paikkaan Alkoi tuntua munaskuissakin, että nyt tapahtuu jotakin aivan uutta ja mullistavaa ja tähän pitää heittäytyä mukaan. Ja niin se vei mukanaan.

Minne muualle kirjoitit kuin omaan lehteesi? Miten muihin lehtiin kirjoittelu erosi oman lehden teosta?

Hurman lopetettua kirjoitin jotakin Irviö-lehteen. Mutta lehtimiesajat alkoivat olla takana siinä vaiheessa. Opiskelu vei mehut ja jotenkin en enää ollut aallon harjalla suhteessa tuohon hommaan. Eräänlainen ulkopuolisen tarkkailijan rooli alkoi kantaa omanlaistansa hedelmää; kun ei ollut halunnutkaan olla ihan sisäpiirissä, ajautui ulkokehältä ulos.

Millainen oli pienlehtien tekijöiden yhteisö? Millainen naisten rooli yhteisössä oli?

En ehkä puhuisi niinkään yhteisöstä, vaan verkostosta. Joku tunsin jonkun toisen, mutta kaikki eivät olleet tekemisissä kaikkien kanssa. Lehden tekijäjoukko oli pieni ja asui eri paikkakunnilla. Itse asuin Helsingissä, Nättilä Pirkkalassa ja Harmanen Jyväskylässä ja silleen. Tuolloin ei ollut sähköpostia taikka skypeä, joten tapailimme harvemmin. Nättilä keräsi jutut, joita me muut koloissamme tehtiin.

Mitkä olivat suosikkilehtiäsi?

Soundi, Kansan Uutiset ja erityisesti Viikkolehti, kun se alkoi ilmestyä.

Oliko punk vain musiikkia ja musiikki vain punkkia?

Ei ja ei. Kuuntelin paljon kaikenlaista muutakin, mm. Alice Cooperia, Uriah Heepiä, Deep Purplea, Thin Lizzya ja Queenia, näin suurimmat suosikit mainitakseni. Mutta levyhyllystä löytyy myös Ramoja, Sex Pistolsia, Clashia, Sham 69:a jne. Ja kotimaisia toki kaksin verroin enemmän.

Punk ei ollut ihan elämäntapa vaan ehkä kuitenkin pikemminkin asenne tekemiseen. Se asenne on pähkinänuoressaan se, että jokaisella on **oikeus** tehdä vaikkapa musiikkia tai muuta taidetta. Ja kaikki itsestä rehellisesti lähtevä taiteen tekeminen on arvokasta.

Hurma Band teki yhden EP:n käytännössä ydinjoukon voimin. Se oli hieno kokemus ja ehkä tuosta tallenteesta saa jonkinlaisen kuvankin siitä mitä me olimme ja edustimme. Tehtiin omaa musaa vaikka ei niin kauheasti osattukaan.

Millainen oli suhteesi korkea- ja pop-kulttuuriin pienlehtivuosina?

Korkeakulttuuriin (mitä se nyt sitten onkaan, oopperaa, sinfonioita jne.) en ole ollut kiinnostunut tutustumaan juurikaan. Poikkeus, joka vahvistaa säännön on J. S. Bachin Brandenburgilaiset, joita aina välillä on mukava kuunnella. Se on voimakasta ja kohottavaa musiikkia.

Pop-kulttuuri (mitä se nyt sitten onkaan, discoa, iskelmiä jne.) ei ole minua koskettanut. Vaihdan aina kanavaa.

Entä politiikkaan?

Olen aina ollut vasemmalla enemmän tai vähemmän. Tuolloin halusin olla jonkinlainen yleisvasemmistolainen vanhan työväenliikkeen tapaan mutta myös anarkismia kannatin. Todellisuus kuitenkin myöhemmin on iskenyt päin näköä ja nykyään olen Vasemmistoliiton jäsen. Rahtunen anarkismia on kuitenkin säilynyt ajattelussani.

Mihin lehden tekeminen loppui? Millaisia vaikutuksia lehdellä oli myöhempään elämääsi (esimerkiksi ystäväpiiri, arvot, ammatti)?

Hurman teko loppui siihen, että siitä oli tulla liian suosittu = kaupallinen. Kun alkoi näyttää siltä, että painosmäärä kasvaa koko ajan ja homma alkaa mennä ns. häntä heiluttaa koiraa - tasolle, niin taisin olla aika keskeisessä roolissa siinä, että todettiin olevan aika lopettaa tämä homma. Ei ehkä ollut ihan harkittua, mutta näin kävi ja olen siitä hieman pahoillani. Olisimme varmaan voineet vielä vähän aikaa toimia eikä se kaupallisuus nyt muistellen niin kovin ihmeellistä ollut. Mutta tuolloin oltiin niin puhdasotsaisia ja periaatteellisia.

Kun verkostomme oli eri paikkakunnilla ja muutenkin tapasimme harvemmin, niin lehdenseon loppuminen harvensi kanssakäymistä edelleen. En ole arvopohjaltani joutunut katumaan mitään, mitä lehteen kirjoitin.

Ammattini ei vastanne käsitystä anarkistipunkkarin toiveammattista, mutta olen tyytyväinen elämäni ja työhöni työsuojeluviranomaisen lakimiehenä. Voin auttaa työssäni niitä, joita tämä maailma kolhii työelämässä.

Seurasitko pienlehtimaailmaa vielä sen jälkeen kun lopetit itse lehden tekemisen?

Jonkun Hilseen ja vastaavan myöhemmin selasin satunnaisesti. Jotenkin kiinnostus alkoi pikemminkin mennä Pahkasian suuntaan, minne suuri kiitos suuresta ja merkittävästä kulttuuriteosta. Ei, en kirjoitellut minnekään sen Irviön jälkeen.

Miten koit siirtymän hardcore-aikakauteen vuoden 1982 paikkeilla?

Dead Kennedys oli kiertueella Helsinki – Tampere ja saattoi osaltaan olla tuomassa rankempaa ja nopeampaa punktempoa tännekin. Koin molemmat konsertit, joista minusta Hesassa oli inasen kovempi meininki. Dead kennedys rules! Sittemmin en kyllä ole lämminnyt ihan hardcore meininkiin. Punk ilmiönä hiipui mielessäni yhdeksi tärkeimmistä nuoruuden kokemuksista, mutta elämäntapaa siitä ei tullut.